यमेव आधानब्राह्मणस्य उपसङ्क्रमस्तथापि संहितायां ग्रहकाण्डे शुक्रामन्थिग्रहप्रचारार्थानां मन्त्राणामनुक्तत्वेनात्र वक्तव्यत्वात् तेषाञ्चाशासनीयफलप्रतिपादकत्वेन मङ्गलरूपत्वादाद्यानुवाके तान् परिशिष्टान् मन्त्रानभिदधानोऽर्थान्मङ्गलाचरणं सम्पादयति। 'ब्रह्म सन्धत्तं'' इत्यादिना॥ ब्रह्मशब्दो जगत्कारणे परमात्मनि मुख्यतया वेदे प्रयुज्यते। तथाचैतरेयिणः स्वकीयोपनिषदि समामनन्ति 'प्रज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म' इति। (३अ०।३क०)। तैत्तिरीयाश्च 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' इति। (२ब्रह्मो।१अ०) वाजसनेयिनश्च 'विज्ञानमानन्दं ब्रह्म' इति*। एवं सति ब्रह्मशब्दप्रतिपादकेऽस्य वर्णमात्रके परब्रह्मणि सहसा बुद्धिस्थत्वादर्थान्मङ्गलाचरणं सम्पद्यते। तस्य ब्रह्मणः प्रतिपादकत्वेन वेदोऽपि ब्रह्मशब्दस्यार्थः। ततो ग्रन्थादौ वेदपुरुषोऽनुस्मृतो भवति। तादृशस्य वेदाध्ययनाध्यापनयोर्मुख्याधिकारसम्पादिका ब्राह्मणजातिरपि ब्रह्मशब्दस्यार्थ, सोऽयमत्र मन्त्रे विवक्षितः। उत्तरवाक्यगतक्षत्रशब्दसाहचर्य्यात्। एवं सत्यत्र प्रतिपाद्यत्वेनाविवक्षितोऽपि परमात्मा सहसा प्रतीयमानो विघ्नपरिहारादिरूपं मङ्गलं सम्पादयति। यथा ब्राह्मणभोजनार्थमानीयमानस्य दधिकुम्भस्य दर्शनेन ग्रामान्तरे जिगमिषूणां मङ्गलं तद्वत्। तस्मादाद्यानुवाके 'ब्रह्म सन्धत्तं' इत्यादि मन्त्राणामाम्नानं युक्ततरम्। मन्त्रविनियोगं चापस्तम्बो दर्शयति। अपरेणोत्तरेण वेदेर्ग्रहावरत्नी चासन्धत्ते॥ "ब्रह्म सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्। क्षत्रꣳ सन्धत्तं तन्मे जिन्वतम्।

---

* एतत् प्रमाणं वाजसनेयसंहितायां न दृश्यते।